

Volební noviny Vladimíra Hučína

Druhé vydání

VLADIMÍR HUČÍN – NEZÁVISLÝ KANDIDÁT

Konzervativní strany za prostějovský a přerovský volební obvod

Na myšlenku kandidovat mě »navedl« můj přítel, nepřehlédnutelný senátor Jaromír Štětina, který mě pozval ke spolupráci do Senátu jako odborníka v bezpečnostní oblasti. V minulých letech jsem nabídky ke kandidatuře odmítal. Mou prioritou bylo nestrávit další dlouhá léta ve vězení, očistit své jméno a ukázat komu a proč vadily mé postoje.

Před pěti lety jsem byl odtržen od své práce v BIS (Bezpečnostní informační službě), obviněn ze sedmi trestných činů a uvězněn na Pankráci. Nikdy jsem neztratil víru v to, že se ke své práci jednoho dne vrátím. Letos se mi konečně podařilo svou nevinu prokázat. Navíc jsem byl rehabilitován i ve všech předlistopadových aktivitách odporu proti totalitě. Po více než pěti letech strávených za mřížemi je můj trestní rejstřík opět čistý. Vladimír Hučín

ZLU SE NESMÍ USTUPOVAT

**Jítka Seitlová,
senátorka za přerovský volební obvod**

Je opravdu výjimečné, pokud člověk obětuje celý svůj život boji proti zvlí, zneužívání politické moci a bezpráví. V úsilí o prosazení ideálů demokratických svobod a spravedlnosti je Vladimír Hučín zásadový a nekompromisní. Činí tak s plným zaujetím, statečností a odvahou, na úkor soukromého života a majetkového prospěchu. Myslím, že před občany tak předstupuje s vysokým kreditem k jejich zastupování v parlamentu. České parlamentní politice by jeho osobnost velmi prospěla.

1. září, zahájení volební kampaně. Senátor Jaromír Štětina s Honzou Vyčítalem na prostějovském náměstí T. G. Masaryka.

Radim Hladík, hudebník

Pro mě je Vladimír Hučín člověk, který má tvar a názor. Ve svých postojích je i dostatečně prověřený, myslím, že jako nikdo z naší současné politické reprezentace. Je přesvědčivý a hlavně důvěryhodný. To jsou základní vlastnosti, které naši současní politici bohužel nemají a které patrně pokládají za zcela zbytečné.

Kníže Karel Schwarzenberg, senátor

Pan Vladimír Hučín patří mezi osobnosti, které svým konáním dokázaly, že boj za dodržování lidských práv je třeba nevzdávat, a náš Senát takové osobnosti potřebuje. Podporuji kandidaturu pana Hučína do horní komory parlamentu a přeji mu mnoho úspěchů.

Jáchym Topol, spisovatel

Podporuji kandidaturu pana Hučína do Senátu - domnívám se, že tak zásadový, rozhodný a cílevědomý muž by mohl v naší politice působit velmi příznivě.

Jana Šulcová, herečka

Podporuji kandidaturu Vladimíra Hučína do Senátu, protože jsem si jista, že je to slušný člověk.

Volby do Senátu 20. a 21. října 2006, 2. kolo 27. a 28. října 2006

www.VladimirHucin.cz

Vetchý: Volba lidí, jako je pan Hučín, rehabilituje ty, kteří obstáli

V ýtečný filmový a divadelní herec, ale taky člověk, který otevřeně mluví do veřejných věcí a až staromilsky bojuje za vyšší princip mravní. O Ondřeji Vetchém je známo, že se s novináři moc rád nebaví. Ale když jsme si začali povídat, hned mě vyváděl z omylu: To není pravda. Nemám rád bulvár. Jsou to neslušní lidé kteří si berou bez ptaní a lžou. Ondřej Vetchý dnes vystupuje po boku bývalého důstojníka Bezpečnostní informační služby a zapřísáhlého antikomunisty Vladimíra Hučina a podporuje jeho kandidaturu do Senátu. O svých názorech na něho, o polistopadovém rozčarování, ale i o bratřích Mašíněch hovoří v rozhovoru pro Olomoucký deník.

Proč jste spojil svoje jméno s Vladimírem Hučínem a říkáte lidem, ať ho zvolí do Senátu?

Snad ještě nikdy pro mě nebyla otázka volby tak jasná jako v tomto případě. Neznám čestnější a statečnější osobnost, než je pan Hučín. Proto chci lidem tuto skutečnost potvrdit a tlumočit jim, že to je člověk konzistentní ve svých názorech a postojích, který bude bojovat proti všemu, co bude zadržovat korupci, klientelismem, obcházením zákonů nebo partajničením. Vadí mi to obecně povědomí o politikách, že všichni jsou hajzlové a berou úplatky. Všichni ne. Lidé jako Vladimír Hučín mohou tento zjednodušující pohled prolomit.

Jak dlouho se spolu znáte?

O panu Hučínovi vím déle, než se známe osobně. Sledoval jsem jeho kauzy. Jsem zapřísáhlý nepřítel všeho, co zavání totalitou. Jeho kauzy byly prezentovány velmi nepřehledně a nečitelně, tak jsem se začal o tyto věci zajímat. Zjistil jsem, že právo a pravda stojí na straně pana Hučina. Osobně jsem jej poznal asi před čtyřmi lety na jedné protikomunistické demonstraci.

Takže víte, jakým obviněním čelil. Do případu ještě zasáhla nejvyšší

státní zástupkyně a proces se může znovu otevřít.

Ano, může. Já mu ale věřím. Věřím jeho charakteru, přirozené inteligenci a odvaze. Je jasné, že člověk může udělat chyby. Ty mohou udělat i ti nejlepší z nás. Ale to jsou chyby, které jsou dílčí, situační a emocionální.

Napadlo mě: nejste si s Vladimírem Hučínem trochu podobní? Myslím v tom, jak jdete za svými ideály, jak za ně bojujete?

Asi jsme si podobní. A jsme si nějakým způsobem blízcí. Otázkou je, jestli jsme se stali blízcí, protože vyznáváme podobné hodnoty, anebo jsme začali vyznávat podobné hodnoty, protože jsme se stali blízkými. Spíš nás asi ale svedly dohromady společně sdílené hodnoty.

Umělci si nechávají za podporu politiků v kampani slušně zaplatit.

Vy ale působíte jako člověk, pro kterého je svoboda a nezávislost nad politickým honorář. Předpokládám tedy, že Hučína podporujete pouze z přesvědčení.

Já dělám všechny věci z přesvědčení. Jako důkaz mohu doložit to, že jsem se v jediném volném dnu vykašlal na rodinu, sedl do auta, koupil plnou nádrž za svoje peníze a jel do Prostějova Vladimíra podpořit. Není mi jedno, co je a bude s touto zemí. Vadí mi, když se stranickost a angažovanost zaměňuje za kvalitu.

Zklamal vás hodně polistopadový vývoj?

V osmdesátém devátém roce jsem byl mladý snílek, který vycházel z předpokladu, že všichni musejí dostat stejnou šanci. Že jsme všichni žili v jedné kleci a teď máme rovnou příležitost ukázat, kdo jsme, v regulérních podmín-

kách. Teď shledávám, že to byla chyba, protože ne všichni měli nebo ctili stejnou startovní čáru. Lidé kteří minulý režim spoluvytvářeli nebo s ním kolaborovali, se infiltrovali do podnikatelské i státní sféry a přinesli si s sebou peníze ale hlavně kontakty z bývalého systému. Stalo se, že ostrá hranice mezi tím, co je morální a demokratické a co už není, se vytratila a my teď za to budeme nějakým způsobem, třeba dvě generace, platit tím, že se mezi námi budou pohybovat vysoce postavení lidé, kteří nemají potřebu kultivovat demokracii, sloužit jí nebo k ní vůbec směřovat.

Když se bavíme o panu Hučínovi, zajímal by mě názor Ondřeje Vetchého na bratry Mašíny. Dočkají se státního ocenění?

V kontextu dnešní doby mohu vypadat jako snílek, blázen, padlý vlastenec, ale já jsem se v Senátu zasazoval za

to, aby byli oceněni. Napsal jsem i panu prezidentovi, aby když už tato země neodsoudila ty, kteří mučili a popravovali naše nejlepší lidi druhé poloviny dvacátého století, a nechá vrahy umírat nepotrestané, ať nedopustí, aby lidé, kteří tomuto zlu čelili, umřeli bez projevu vděku a uznání. Hodnotit Mašíny dnešní optikou je nemožné. Musíme se přenést zpátky do doby, kdy se komunisti chopili moci, kdy vyhlásili třídní boj, kdy kriminalizovali, pozavírali či popravili 250 tisíc lidí a perzekvovali jejich rodinné příslušníky. V Senátu se potvrdilo ve všech bodech, že Mašini jednali naprosto morálně a v souladu s právním řádem. 95 procent lidí, kteří se zúčastnili interpelací, vědělo, že Mašini jsou hrdinové. A jestliže doteď nejsou oceněni, tak je to ostuda této země.

(Převzato z Olomouckého deníku)

»Každý jen slibuje, pak hrabe pod sebe a kaše na všechny.« Je to tak!

Přesto vám každý bude tvrdit do očí, že právě on je jiný. Přečtete si, prosím, můj osobní příběh. Příliš vás nezdrží, a vrátí-li někomu naději, že přece jen lze odolat penězům a opiu moci, bude to něco, co stálo za to.

Po listopadu '89 jsem měl jako chartista a politický vězeň totality dveře možnosti dokořán. Dostal jsem medaili J. A. Komenského, stal se čestným občanem města Přerova a mohl se rozhlížet po teplém místěčku. Stačilo se jen tvářit, že už je všechno v pořádku, do ničeho moc nešťourat, občas přivítit oči a kariéra by přišla sama. Ale ono tu zdaleka v pořádku všechno nebylo. Gaunerů zůstali ve státní správě, dravě privatizovali, demokracie nám pomalu hořkla a měnila se v blbou náladu.

Bývalí političtí vězni mě jako nejmladšího člena Konfederace spolu s Klubem angažovaných nestraníků doporučili do Bezpečnostní informační služby (BIS). Vybral jsem si práci na úseku levicového extremismu a terorismu. Tam jsem měl staronové mocipány jako na dlani. Mnozí si mysleli, že na ně není metr. Na jejich politické postavení či stranickou příslušnost jsem nikdy nebral ohledy, a tak se vedle starých komunistických kádrů ocitl v mých služebních hlášeních svého času i ministr sprave-

dnosti Jiří Novák. Důkazy, které jsem nashromáždil o jeho podivné činnosti, jej srazily z vysokého postu. Bylo kolem toho rušno, ale ještě to šlo.

Prudká změna nastala v roce 1998. S příchodem ČSSD k moci jsme najednou dostávali rozkazy typu - sežeňte nějaké kompromitující materiály na kadeřnici z Hranic na Moravě, odmítá prodat pod cenou městu svou zahradu. Nebo: běžte skoupit všechny knihy o spolupráci Jana Kavana s StB a podobně. Darebáci měli přece a bezpečnost naší země šla stranou. Tak na tohle jsme revoluci nedělali!

Odmítal jsem plnit podobné rozkazy a upozorňoval ve svých hlášeních ještě více na kritickou situaci, podvody s bezpečnostními prověrkami a obsazování důležitých postů nepřijatelnými lidmi. Než jsem se ale nadál, byl jsem v BIS úplně sám. Tedy ne tak docela. Zmizel ředitel JUDr. Stanislav Devátý, vyměněn byl i můj přímý nadřízený Ing. Petr Částečka a s nimi odešla i spousta neúplatných lidí. Ostatní se novému režimu přizpůsobili. Bylo jen otázkou času, kdy a kam půjdu i já.

V únoru 2001 jsem šel k lékaři. Domů jsem se vrátil za rok. Na ulici mě přepadla speciální zásahová jednotka a byl jsem zase jako za starých časů na Pankráci, ve

Vladimír Hučín, Jiří Gruntorád a Jiří Wolf při vzpomínkách na peklo minkovické věznice, komunistické mučírny, v níž za totality s gusem napodoboval jistý bachař Josef Vondruška praktiky gestapáků. Týž Vondruška dnes dřepí ve Sněmovně mezi výkvetem »demokratické« KSCM a jako zákonodárce spolurozhoduje o osudech a kvalitě života nás všech.

sklepe, v cele číslo deset. Dál už můj příběh znáte z médií a myslím, že za pět let trvání soudů tu bylo »přehučíno-váno«.

Dnes už jsem konečně na základě nezvratných důkazů očištěn všemi stupni soudů, od okresního až po ten ústavní, zbaven všech smyšlených obvinění, nedávných

stejně jako těch předchozích. Jakékoli snahy o zvrácení výsledku ze strany aktérů zinscenovaného procesu jsou zbytečné. Mé odhodlání nepovolit »nedotknutelným« pánům hry na úkor celé společnosti a pracovat na zlepšení právního prostředí u nás je snad ještě větší než před dvaceti lety.

Pravda, mohl jsem po celou tu dobu, dnes jako podplukovník, sedět za neuvěřitelný plat v budově BIS, nebo i za větší třeba na ministerstvu jako můj kolega Bublan. Neměl jsem a nemám na to žaludek a raději se vrátím do cely na Pankrác, než bych se po všem, co už jsem v životě podstoupil, stal jedním z »nich«.

Spojme síly pravice

Před časem jsem jakožto člen přerovské ODS vyzval otevřeným dopisem Mgr. Ivanu Hemerkovou, občanskodemokratickou kandidátku do Senátu za Prostějovsko, aby uvážila případné stažení své kandidatury, podpořila Vladimíra Hučína a netříštila sílu demokratických kandidátů ve volebním obvodu č. 62. Vedly mne k tomu tyto důvody:

1/ Volby vyhraje paní Sekaninová, což bohužel podpoří sociální demokracii, která má hlavní vinu na současném stavu. Pochybují, že s tímto

výsledkem bude spokojena dr. Hemerková, když se neodhodlala k tomu, aby stáhla svou kandidaturu, a spokojení samozřejmě nebudou ani její voliči.

2/ Volby vyhraje paní dr. Hemerková – ta bude jistě spokojena jakož i její voliči. Ovšem její užitečnost v Senátu při naléhavé potřebě nápravy v oblasti bezpečnosti, policie a soudů je dosti sporná, poněvadž nemá v této problematice dostatečné znalosti a zkušenosti.

3/ Volby vyhraje pan Hučín, což přivítá řada senátorů, kteří ho podporují. Senát

není úřad okresního formátu, nýbrž instituce s celostátní působností. Měl by být složen z moudrých a zodpovědných lidí s různými specifickými znalostmi podle oborů státní správy, vzájemně se doplňujících. A v tom vidím dnes, kdy Paroubek a jeho devětadevadesát spolupachatelů ohrožují demokracii, naléhavou potřebu pana Hučína v Senátu.

Mnozí lidé se mnou souhlasí, a proto i oni kandidaturu pana Hučína podporují.

Karel Zejda, Přerov,
spolumajitel KAZETA,
29. září 2006

Dagmar Hochová, fotografka

Takových není nikdy dost. Statečnost pana Hučína najde v Senátu uplatnění. To si přeju.

Pavel Bobek, architekt a zpěvák

Vážím si lidí, kteří se dovedou postavit zlu a bezpráví vlastním čelem, aniž by uvažovali, jaké obtíže je to bude stát. Vážím si těch, kteří riskovali své životy v totalitním režimu, i těch, kteří riskovali své pohodlí a osobní svobodu v přežívajícím marasmu naší soudobé justice. Vážím si jich o to víc, že sám tak odvážný nejsem. Do Senátu patří osobnosti. Kdyby bylo na mně, byli by tam i bratři Mašínové. A rád tam uvidím pana Vladimíra Hučína.

Jiří Dědeček, básník a textař, předseda Českého centra Mezinárodního PEN klubu

Jako kandidát do senátních voleb za Stranu zelených v Praze 8 posílám upřímný pozdrav do Prostějova a byl bych rád, kdyby tam byl Vladimír Hučín zvolen senátorem. Obdivuji jeho zásadový postoj a bylo by mi ctí s ním spolupracovat.

Osobnosti patří do Senátu, partaje do Sněmovny

V pátek 29. září jsem se na hlavním prostějovském náměstí zúčastnil předvolebního shromáždění Vladimíra Hučína. Šéf jeho volebního štábu Zbyněk Horváth hrál na kytaru své krylovské písničky, řečníci se střídali, u stánku se prodávala Hučí-

nova biografická kniha Hrdinům se neděkuje, před Priorem prodávali burčák jako jindy, a vůbec byl pěkný podzimní den.

Vášnivě jsem rozmlouval na chodníku s jedním Prostějovákem o smyslu Senátu. Vyslovil zajímavý bonmot: Možná je Senát zbytečný, ale

určitě není zbytečný Hučín v Senátu.

Jednoznačně souhlasím s druhou polovinou jeho věty. Pana Hučína bychom potřebovali v Senátu jako sůl. Jako odborníka, jako člověka, který se sebou nenechá jen tak zametat, jako muže, který se umí postavit za ty, kteří do-

stávají rány pod pás od úřadů, činovníků, klotových rukávů a stranických bossů. Taky jako Moravák s laskavým srdcem a plachým úsměvem.

Zamýšlím se nad první polovinou věty, nad tou, kde se hovoří o zbytečnosti Senátu. Přiznávám, že někdy podléhám skepsi, zdali se v Senátu můžeme dostatečně stavět proti všelijakým šmám, lumpárnám, podrazům, mafiánským zvykům, které nás obklopují. Skutečně Senát nemá ty pravomoci, které má Poslanecká sněmovna: například přímá kontrola policie, bezpečnostních složek, armády, tajných služeb. Nemá ani možnost používat hlavního práva Poslanecké sněmovny, totiž interpelovat členy vlády a stavět je do latě přímo v poslaneckých lavicích. Tak byla vytvořena naše ústava a určeny mantinely. Prostě trochu závidím například Austrálii, kde má Senát naopak podstatně větší sílu než Dolní sněmovna. Před-

pokládám, že nová ústava, která se snad v nejbližších letech objeví, podstatně zvýší kontrolní pravomoci Senátu.

Nemohu ale připustit, že je Senát zbytečný. Nemám na mysli jen skutečnost, že jeho existence brání tomu, aby Poslanecká sněmovna odbývala zákony a schvalovala nemocné polotovary – vracíme jich s připomínkami ročně desítky a desítky. Mám na mysli dnes už obecně známý fakt, že se Senát stal etalonem politické kultury, určitým protikladem hašteřivé dolní komory. Je to zřejmě proto, že do Senátu jsou voleny především osobnosti, zatímco do Poslanecké sněmovny partaje. Vážený Moraváci z Prostějova, Kojetína, Plumlova, Tovačova, Němčic, Rokytnice, Brodku, Konice, Kostelce a z ostatních obcí na dohled od mého oblíbeného Kosříře, volte, prosím, osobnost. Volte Hučína.

Jaromír Štětina
senátor

Autogramiáda, pátek 29. září, náměstí T. G. Masaryka v Prostějově

Autogramiáda k již druhé knize napsané podle mého skutečného příběhu, tentokrát pod názvem Hrdinům se neděkuje, proběhla v příjemné atmosféře krásného srpnového odpoledne, tradičně podbarvené protestsongy textaře a písničkáře Zbyňka »Ziggy« Horvátha. U mikrofonu jsme se střídali s našimi milými hosty - senátorem Jaromírem Štětinou, autory knihy Ing. Vlastimilem Podrackým, Markem Belzou a dalšími.

Odpovídali jsme na spoustu zajímavých dotazů, kterými nás doslova zasykali zvědaví voliči našeho obvodu. K nejzajímavějším jistě patřily otázky na velice žhavé téma: hrozba terorismu a naše schopnost mu čelit.

Neříká se mi to vůbec snadno, ale situace v naší zemi je po této stránce naprosto zoufalá. Jako bývalý agent BIS, zabývající se deset let problematikou terorismu a levicového extremismu, s vědomím plně odpověd-

nosti tvrdím, že v tajných službách, které jsou zřízeny k ochraně naší bezpečnosti, panují takové poměry, které vydávají naši zemi všanc zločincům z celého světa.

Mínulá vládnoucí garnitura ČSSD totiž činnost těchto složek ochromila především tím, že si z nich udělala spolek, kterému by nejlépe slušel název AKPO (agentura na kompromitaci politických odpůrců), a silně jej zneužívala k dosažení svých mocenských zájmů. Mimo již chronicky známých příkladů zneužívání tajné služby, jako je skupování knih o udavači Janu Kavanovi nebo vydírání »neposlušné« kadeřnice z Hranic na Moravě, zaujal přítomné fakt, že prostějovský redaktor Michal Šverdíček byl prokazatelně dlouhodobě odposloucháván. Dělo se tak v souvislosti s mými utajovanými procesy, které ČSSD přímo ohrožovaly. (Nutno upozornit, že pan Michal Šverdíček samozřejmě není žádný terorista, ale novinář pracující pro Mladou frontu Dnes.)

Speciální odbor boje proti terorismu působící na půdě Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu (UOOZ) v roce 2000 zahájil akci s krycím názvem Twist. Tuto nezákonnou, respektive špatný zákon zneužívající činnost mohu snadno dokázat. Jsem připraven předložit veškeré dokumenty, obsahující nezvratné důkazy včetně podpisů velice vlivných osob, které se na tomto případu podílely.

Našími penězi převelice dobře placený specializovaný policejní odbor ve snaze zdůvodnit opodstatněnost těchto akcí, vykonstroval k tomuto účelu legendu: vyšetřování pumových útoků na Přerovsku. Pravým cílem však nebylo nic jiného než ochrana bývalých komunistických prominentů, kteří své někdejší špinavé praktiky nadále provozují nejen v bezpečnostních složkách, ale i ve státní správě.

V této souvislosti se zdaleka nejedná pouze o odposlouchávání redaktora Mi-

chala Šverdíka, ale i dalších členů novinářů a redaktorů.

To, co zde ve zkratce zmínuji, je pouze nepatrná špička ledovce. Lidé, kteří svými rozkazy např. přímo znemožňovali vyšetření zmiňovaných

Vrátit bezpečnostním složkám jejich význam, aby všichni občané naší země měli oprávněný pocit klidu a bezpečí nezbytného k obyčejnému lidskému bytí, to vidím jako nelehký úkol, na kterém

do dnes neobjasněných pumových útoků na Přerovsku, rozhodují o naší bezpečnosti.

Pokud účelově živená apatie občanů neskončí, nevidím šanci na zlepšení tohoto stavu, ba naopak.

chci nadále tvrdě pracovat. Budete-li si to přát, tak právě v pozici vašeho zástupce a senátora.

To je můj volební slib a přísaha.

Vladimír Hučín

Jak jsme jeli k Hučínovým do Přerova

To bylo v říjnu před rokem. Zjednal jsem chlapy, valník a naložili jsme fůrku bukového dřeva. »Kam to vezem?« zeptal se šofér.

Složili jsme metrová pole na trávník před domem.

»Pojďte posvačit,« řekl Vladimír.

»Ne, my už jsme jedli,« řekli chlapi. Zavírali bortny.

Vypadla z hnízda a byla obalená ptakotrudkami. Sotva žila. Ale ošetřil ji a krmil pinzetou do zobáčku a ona přežila a vyrostla.

»Jmenuje se Káča,« řekl.

Uplynul rok. Byl dobrý v tom, že Vladimír Hučín dosáhl vítězství, a to nejen pro sebe, ale pro všechny slušné a poctivé lidi, že jeho úsilí a neochvějnost, s jakými

»Do Přerova,« řekl jsem. »Vladimírovi Hučínovi.«

Chlapi se po sobě podívali. »Vy ho znáte?« zeptal se závozník.

Přikývl jsem. Mlčky na mě pohlédli. Nabídl jsem jim cigarety. Ale nevzali si. Sepnuli řetězy bortny, nasedli jsme a vyjeli. Šofér se soustředil na cestu, závozník zavřel oči a klímal. Motor starého nákladáku rachotil a řval tak, že by se stejně nedalo mluvit.

Zahnuli jsme kolem přerovského hřbitova a zastavili před číslem 10. Vladimír otevřel bránu, aby mohl valník nacouvat.

»To je pan Hučín,« řekl jsem.

Chlapi pokývali hlavami a podívali se stranou.

»Kde to přijde složit?«

Z domu vyšla paní Hučínová, Vladimírova maminka. Nesla na podnosu mísu horčičných klobásek. Chleba a pivo.

»Tož si vezměte,« řekla a usmála se. Když se usměje, lehce přivře oči a kolem nich se objeví vějířky jemných vrásek. Ty hluboké na čele jí vyryly starosti o syna.

Klobáskám Valaši neodolají, a tak jsme seděli u zahradního stolku a svačili.

»To je bukové dřevo, že?« řekla paní Hučínová.

»Bukové,« přikývl šofér. »Pěkně drží teplo.«

»To je dobré,« řekla paní Hučínová.

Z domu přišel Vladimír. Na rameni mu seděla sojka.

»To je sojka!« podivil se závozník. »Ochočená sojka?«

Vladimír přikývl a vyprávěl, jak sojku našel v lese.

A sojka Káča vzlétla a v kruzích nám lítala nad hlavami, předvedla pár akrobatických kousků, vrátila se na Vladimírovo rameno a otírala si hlavu o jeho ucho. Chlapi roztáli a živě rozprávěli, jak kdo vyplpal srnče nebo liščí štěně, jak se dá ochočit divočák vychovaný z malého selete.

»Ale že by se dala ochočit sojka, to jsem neslyšel,« vrtěl hlavou šofér.

Cestou zpátky jsme opět mlčeli, protože motor starého nákladáku zase rachotil a řval tak, že se nedalo mluvit. Však také když to šofér zkusil, bylo jen vidět, jak pohybuje jakoby naprázdno ústy.

Zastavil, vypnul motor, otočil se k nám a řekl: »A to že má být nebezpečný člověk?«

dokázal prosadit pravdu, otevřely oči těm, kteří stále ještě báli se je otevřít, že vrátil naději a optimismus skeptikům. Ten rok však nebyl jen dobrý, protože to, co přinesly jarní volby, je odporné. A nepřijatelné. Dá se to ale napravit.

A ještě jedno je na tomto roce dobré: Nebývale vlídné září dodalo švestkám vůni a přidalo jim cukru. Chlapi čistí vroucí vodou bečky a zakládají kvas. Kdo vybere dobré ovoce, vypálí nejlepší slivovici, abychom si mohli připít na štěstí v příštích dnech.

Tak jednoduchý je to recept. Zkuste se podle něj chovat i při výběru svého kandidáta při volbách do Senátu.

Jiří Křížan

Vlasta Chramostová, herečka

Vladimír Hučín by měl dostat příležitost uplatnit své všestranné zkušenosti jako senátor. Přesvědčil mě, že obecný zájem stojí nad osobní. Proto mu dávám přednost před těmi, kteří chtějí senátorstvím řešit své privátní problémy. Vladimír Hučín chce usilovat o zlepšení právního prostředí v naší zemi, a to je důležité pro naši nemocnou společnost.

Ivan Klíma, spisovatel

I když Vladimíra Hučina neznám osobně, sledoval jsem s velkým zaujetím jeho boj proti krivým a zlovolným obviněním. Nabyl jsem dojem, že to je člověk, který je ochoten se do posledních sil prát za spravedlnost a odhalovat ty, kdo mají v naší společnosti cíle právě opačné a kteří stále více ohrožují naši demokracii. Na rozdíl od některých, kteří kandidovali či kandidují do Senátu, aby se vyhnu-li trestní odpovědnosti, pan Hučín je jako kandidát naprosto očištěný a chce v Senátu působit právě proto, aby ti, kdo se nejrůznějšími způsoby vyhýbají spravedlnosti, byli potrestáni. Věřím, že bude-li zvolen, bude zastupovat zájmy svých voličů jako málokdo jiný. Věřím, že si to lidé uvědomí.

Vladimír Michálek, filmový režisér

Lidé jako pan Vladimír Hučín jsou pro mne nadějí, že se do politiky dostanou osobnosti, které mají čistý morální kredit. Vladimír Hučín je pro mne nadějí, že se Senát stane důstojnou částí našeho ústavního systému a zákony budou respektovány. Vladimír Hučín je pro mne nadějí, že se změní celkové klima v naší republice. Je pro mne nadějí, že se v budoucnu nebudu stydět za českou politickou scénu.

Proto podporuji pana Vladimíra Hučina v senátních volbách.

Paní Vítoslavská z Troubek poznala na vlastní kůži beznaděj při domáhání se práva - automobil zakoupený od firmy AUTO-LOUPAL je o několik let starší, než bylo uvedeno prodejcem. Vůz měl být nejenom o zhruba šedesát tisíc levnější, ale díky »omlazení« navíc neprošel technickou kontrolou, a je tudíž nepojízdný. Policii nezajímalo ani znalecký posudek, který to jasně dokazoval, a případ byl odložen.

Největší překvapení nás ale čekalo při loučení: »Můj otec byl komunist a já jsem je vždycky volila taky, ale takový bordel, jako tady je... Držím vám palce, pane Hučine, my vás budeme volit.« Nepochyboval jsem, že to paní Vítoslavská myslí upřímně. Dávno jsem cítil, že hlasy, kterými se komunisti a Paroubkovi socdemáci ohánějí, jsou z velké části od slušných, ale naprosto zoufalých lidí, kteří už nevidí jinou alternativu. Člověk potřebuje něčemu věřit. Na ony podivné »autíčkáře« by se měl někdo brzy podívat zblízka.

Volební dodávka se stabilní posádkou projela více než 100 obcí. Zbyněk Horváth, Vladimír Hučín.

Naprostá většina občanů k nám byla velmi vstřícná.

»Ilegální« domácí tiskárna - výroba volebních poutačů.

Martin Mejstřík, senátor

Vladimíra Hučína si vážím pro jeho odvahu a víru, že proti zlu se musí bojovat i za cenu obětí.

Saša Vondra, diplomat a bývalý disident

Vážím si lidí, kteří se otevřeně postavili proti komunistickému režimu. A vážím si lidí, kteří bojují za spravedlnost i tehdy, když je to mnohým nepřijemné. Proto podporuji kandidaturu Vladimíra Hučína do Senátu.

Ivan Medek

Případ pana Vladimíra Hučína sleduji řadu let. Vážím si ho jako člověka čestného a statečného, což jsou vlastnosti, které bych přál každému členu Senátu. Proto kandidaturu pana Hučína podporuji.

Prostějovský večerník, za nímž stojí lidé s divnou minulostí, se nepokrytě snaží rozhodnout výsledek voleb v neprospěch Vladimíra Hučína. 6. října jsem šel do jeho redakce s reakcí na další lživý článek, týkající se tentokrát nepovoleného výlepu plakátů. (Takzvaný černý výlep používají všechny politické strany.) Měl jsem s sebou důkazy o tom, že nám město nepronajalo plochy, o které jsme řádně žádali. Šéfredaktor mi nebral mobilní telefon ani ve chvíli, kdy jsem ho pozoroval otevřenými dveřmi z recepce. Odtamtud jsem na něho zavolaal, proč se mnou nechce mluvit. Když se dozvěděl, že bych rád využil svého práva a reagoval na jejich pomluvy, odsekl, že s námi skončil. Stačil jsem se ho ještě zeptat, zda se nestydí manipulovat s veřejností ve prospěch našich protikandidátů, načež zabouchl dveře. Tomuto divnému (ne)rozhovoru mlčky přihlížela z křesla v šéfredaktorově kanceláři kandidátka za ODS Ivana Hemerková. Poslal jsem jí na mobil textovou zprávu: Proč jste nic neřekla, když máte ve sloganu »Říkám, co si myslím«? Reakce se nekonala. Asi proto, že je to jen prázdné heslo. Z. H.

Skupina Abraxas na koncertě k zahájení volební kampaně.

Tanja stejně jako Ondřej Vetchý vystoupí i na závěrečném koncertě v Prostějově.

Vracíme se večer domů naší volební dodávkou, příjemně unaveni z návštěvy Plumlovského, tu a tam zastavíme a opravíme strhlý či přelepený plakát. Při průjezdu Vrahovi-

cemí vidíme, jak se nějaká paní snaží ze sloupu odstranit naši nálepku. Vystoupili jsme a došli vybaveni nezbytným fotoaparátem až k ní. Byla už tma, jen pouliční lampy slabě ozařovaly prostor před zastávkou. »Dobrý večer,« pozdravili jsme slušně ... a blik! Paní byla zaskočena a evidentně nevěděla, co se děje. »Proč vám vadí ta nálepka na sloupu?« zeptal se Zbyněk vlídně. Šel pár kroků přede mnou a kryl tak na mě výhled. »Nemůžu už tu zas... politiku ani vidět!« říká paní s dávkou znechucení v hlase, udivená, proč ji někdo fotí na ulici před domem. »Ale ten pán, kterého jste strhla, je na tom podobně, víte kdo to je?« »Nevím, nevzala jsem si brýle, vyběhla jsem jen z domu vyprovodit dceru na autobus.« Nahlédla mu přes

rameno, podívala se na mě a strnula: »To jste vy?« »Ano, dobrý večer,« odpověděl jsem, aniž bych si byl vědom, koho má vlastně na mysli. »Já vás znám z televize.« Paní se smála a nám bylo jasné, že opravdu netuší, co drží v ruce. »Vy jste, paní, sloupila nálepku, kterou jsme sem pro vás dali, abyste věděla, že jsem si dovolil za váš obvod kandidovat do Senátu.« Až teď se žena opravdu lekla. Podívala se pod lampou pořádně na malou nálepku a povídá: »Ježíšmarjá, já se na to ani nedívám, víte, já mám toho, co se tu děje, už plně zuby. Dělal jsem dlouho na dráze a před důchodem mě vyhodili. Manžel montuje po okolních dědinách elektroměry, a jak tak mluvím s lidma, říká, že nikdo s tím není spokojený, co se tu děje. Ani chudí, ani bohatí. A vy jste ten Hučín? Ti se vás taky natahali po soudech, kdo to teď vlastně bude platit, vždyť jste nic neudělal, ne?« Paní zastavila, aby se nadechla, a já jsem jí prakticky skočil do řeči: »No vy, kdo jiný by to tak platil.« »A dali vám už aspoň něco za ten kriminál a tak?« pokračovala. »Nedali, paní, to bych musel lítat kolem toho a ne tady po nocích lepit plakáty. Koho jste volila, když tak nemusíte ty politiky?« »No, já jsem u posledních voleb už ani nebyla. Dřív jsme volili tu ODS a potom

Grosse.« »A koho budete volit teď?« Řeč plynula a my jsme se dověděli spoustu věcí a nehlubších pocitů této stoleté zklamané paní, co už nečeká od nikoho nic dobrého a žije jen z radosti z dětí, které cestují a umí jazyky. Paní Pokorná pochází z Chorvatska, prožila tu ale celý život, tady ve Vrahovicích, koupili malý cihlový domek před několika lety. »Tak já vás tam nalepím zpátky,« řekla najednou a pečlivě uhladila skrčenou nálepku, už opět na sloupu. »Budu vás tady hlídat, aby to někdo nesloupil, bydlím tu naproti, stavte se někdy. Budu vám držet palce!« končila větou,

kterou teď slyšíme nejčastěji. »Víte, paní Pokorná, to nestačí, musíte jít v říjnu k volbám a tím palcem dobře zastrčit svůj volební lístek do

bedny.« Smála se a nám bylo jasné, že to ta obyčejná, hodná ženská jistě udělá. »Tak jo, aspoň budu mít známého senátora...« V. H.

Jiří Stránský

Z celého srdce si přeju, aby se Vladimír Hučín stal senátorem. Z celého srdce prosím všechny, kdo si pořád ještě jsou jisti, že chapadla naší rudé a estébácké minulosti lze přesekat paličatou vírou v dobrého génia našeho národa a přesvědčením, že i z hluboké jámy plné nenávisti a zloby lze se vyškrábat byt jen za myličkým kouskem modrého nebe, aby Vladimíru Hučínovi dali svůj hlas. On může být v Senátu další naší zárukou a jistotou, že se opravdu už vracíme k Masarykovým ideálům humanity a demokracie. Ten, kdo dovedl se vztyčenou hlavou přijít uličkou bolševické nenávisti, se hned tak něčeho nelekne. Takové lidi potřebujeme v naší současné politice nejvíce.

Koncert k ukončení kampaně

Ondřej Vetchý

Radim Hladík

Blue Efect

SJB

Slávek Janda

Jana Šulcová

Tanja

senátor **Jaromír Štětina**

kníže **Karel Schwarzenberg**

a řada dalších osobností

přijede podpořit kandidáta do Senátu za Prostějovsko a Přerovsko

Vladimíra Hučina

moderuje Ziggy Horváth

středa 18. října 2006

Prostějov, náměstí TGM od 14 hodin

Těšíme se k vám:

16. 10. od 15 do 16 hodin - Němčice na Hané

17. 10. od 15 do 16 hodin - Plumlov, od 17 do 19 hodin - Kostelec na Hané

19. 10. od 15 do 16 hodin - Kojetín, od 17 do 18 hodin - Tovačov